

[Inger Gautier Schmit.]

Aarene komme til at skorte, naar der i Almindelighed kun er saa daarlige Udsigter for Musikerne.

Jeg synes i og for sig ogsaa, at der er meget god Traad i dette, at dette store Overskud af et statsmonopoliseret Selskab, som Radiofonien maa siges at være, bruges til at betale nogle af de Understøttelser og Stipendier, som Staten for Tiden giver netop til Musikkens Kunst.

Derfor kan jeg ikke lade denne Sag falde, men vil paa ny henstille til den højtærede Trafikminister at tage denne Sag op til velvillig Overvejelse, og jeg haaber, at man indenfor Kunstnerkredse ogsaa med Interesse vil overveje dette Spørgsmaal. Det stiller sig imidlertid noget vanskeligt her, idet den højtærede Trafikminister jo mere ser paa Radiofonien som en Sag, der skal administreres. Hvis Sagen havde sorteret under den højtærede Undervisningsminister, under hvem al anden Kunst sorterer, kunde jeg maaske have ventet at finde nogen større Interesse for dette Spørgsmaal.

Fraenkel: At et Udvalg hellere maa sidde noget længere og saa lave ordentligt Arbejde, er en almen Sætning, som der naturligvis ikke kan være Meningsforskel om mellem den højtærede Landbrugsminister og mig. Men det Udvalg, her var Tale om, til Undersøgelse af Markederne for Gartneri og Havebrug, har siddet, jeg tager vist ikke fejl, naar jeg siger: langt over et Aar, og endnu har vi ikke hørt noget om det, der skulde være det allervigtigste for dette Udvalgs Undersøgelser, nemlig Markederne for den Havebrugskultur, der kan drives ogsaa af smaa Landbrug. Og Tiden bliver jo ikke liggende stille, medens Udvalget sidder, den er over os allerede nu og vil blive det mere og mere Maaned efter Maaned, saa jeg forlanger atter en Gang, at dette Markedsudvalg kaster sig over dette særlige Spørgsmaal: Specialiteterne for de smaa Jordbrug. Det er netop een af de Veje, vi skal frem ad.

Med dette Spørgsmaal som Udgangspunkt ønsker jeg nu at sige nogle Ord om den Opposition, der har rejst sig her fra Tinget overfor den Støtte, der var givet til Forsøgene i Fiskeriet. Hvad der har undret mig under hele Diskussionen om Kriseforslagene, er dette, at det, som bragte Talerne i Modsætning til hinanden, stadig var, om der skulde ydes mere eller mindre, eller ad hvilke Veje Ydelserne skulde gives. Naar man overhovedet er

klar over, at der maa ydes noget, at der maa bringes Ofre, saa forekommer det mig, at denne Side af Sagen er mindre vigtig. Ligeledes forbavtede det mig, at man ikke under hele Forhandlingen, saa vidt jeg har hørt, et eneste Øjeblik kom ind paa Spørgsmaalet om de positive Foranstaltninger, der skal bringes i Virksomhed for at udvikle Erhvervslevet. Det er dog til syvende og sidst dem, der skal bringe os frelst gennem Situationen, hvis det er muligt. Det andet kan opholde, det kan berolige, men det kan ikke frelse os.

Og nu hører jeg yderligere, at der virkelig rejser sig en Opposition mod den Støtte, der er givet til Forsøgene i Fiskeriet. Dette forbavser mig saa meget mere, som jeg, naar jeg har sluttet nogle Undersøgelser, jeg er i Gang med, og naar de peger derhen, hvor jeg venter de skal pege hen, vil komme til den højtærede Statsminister og til dette høje Ting med ganske andre Krav til Regeringens Støtte, end der hidtil har været Tale om overfor Fiskeriet.

Hvad jeg tror det er nyttigt og rigtigt og i høj Grad paakrævet netop i dette Øjeblik at gøre opmærksom paa overfor ærede Kolleger, er dette, om de Herrer virkelig mener, at man kan rejse et Initiativ til Udvikling af vort Lands Erhvervslevet uden at løbe en Risiko. Jeg vilde ud fra mit 15-aarige Forretningsliv, hvor jeg netop har staaet i Forhold, hvor man har villet udvikle og har udviklet en Eksportgren, kunne fremkomme med Eksempel efter Eksempel, der viser, at en saadan Risiko maa og skal der løbes, og at det netop er, hvorvidt man tør driste sig til at tro paa en Sag, og hvorvidt man tør driste sig til at løbe en Risiko i en Sag, der adskiller Høkerforsigtighed og Høkermentalitet fra den store Købmands og den store industrielle Mentalitet — den virkelig store.

Jeg kunde ud af mit eget praktiske Liv fremsætte Eksempel efter Eksempel, og naar jeg ikke gør det, er det ikke, fordi jeg tvivler om den Nytte, disse Eksemplers Fremdragen vilde gøre, men det er, fordi vi staaar lige ved Slutningen af denne Debat, og jeg vil ikke opholde Tiden. Men eet Eksempel kan jeg dog ikke tilbageholde i denne Forbindelse. Jeg maa minde de Herrer om Dieselmotorens og Oliefyringens Indførelse af Ø. K.s Chef Etatsraad H. N. Andersen. Tror de Herrer virkelig ikke, at han løb en Risiko ved dette Initiativ? Og hvis det havde vist sig, at han ikke havde opnaaet det udmærkede Resultat, der er opnaaet, vilde de Herrer saa have forekastet ham, at han havde sat